

Arrest

nr. 120 219 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. VAN ISTERDAEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2010 is aan verzoekster een aankomstverklaring afgegeven. Op 22 september 2010 is de aankomstverklaring ingetrokken.

Op 18 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 april 2011 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af. Op dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 9 augustus 2011 neemt de burgemeester te Brasschaat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 september 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 12 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 april 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 14 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2013 werd ingediend door:

Naam: E. K.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)1978

Geboorteplaats: Sidi Kacem

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(. ..)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- één loonfiche waaruit blijkt dat de referentiepersoon in november 2012 deeltijds tewerkgesteld was (10u/week) in het kader van het Activaplan

- een attest van ABVV-Antwerpen dd. 20.02.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli 2012 - januari 2013 een werkloosheidsuitkering ontving

Gezien de referentiepersoon voor de periode waarin hij een werkloosheidsuitkering ontving (juli 2012 – januari 2013), als bewijs van een actieve zoektocht naar werk slechts één loonfiche voorlegt, waaruit blijkt dat hij 8 dagen heeft gewerkt, is onvoldoende bewezen dat hij heden actief op zoek is naar werk. Bijgevolg wordt de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Bovendien zijn de voorgelegde gegevens onvoldoende recent. Op basis van deze bewijzen kan onze dienst niet afdoende beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat 'hij over huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. '

Betrokkene legt een verklaring op eer voor waaruit zou moeten blijken dat betrokkene gratis woont op de B. te Brasschaat. Echter, gezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid

kan getoetst worden, kan er kan niet nagegaan worden en met zekerheid vastgesteld worden dat de huisvesting voldoet aan de hierboven gestelde voorwaarden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verweerster geeft 2 redenen aan waarom het verzoek van verzoekster moet worden geweigerd:

1/

Er zou niet voldaan zijn aan art. 40 ter van de wet van 15 december 1980, met name aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder meer wordt gekeken naar de actieve zoektocht naar werk van de referentiepersoon.

Verweerster meent dat de partner van verzoekster onvoldoende aantoonde actief op zoek te zijn naar werk, hoewel hij enerzijds een arbeidscontract voorlegt van bepaalde duur (periode november-december 2012), en anderzijds een reeks sollicitaties overmaakte.

Dit alles zou toch moeten aantonen dat er wel degelijk actief op zoek wordt gegaan naar werk. In tijden van crisis is het uiteraard geen evidentie om een vast contract te bekomen. Het klopt inderdaad dat de heer S. momenteel werkloos is, en een uitkering ontvangt. Hij moet zich van de RVA echter zoals iedere werkzoekende op regelmatige basis aanbieden, en aantonen dat hij op zoek is naar werk.

Verweerster moet toch ook weten dat wanneer hij dit naast zich neerlegt, er onmiddellijk een schorsing van zijn uitkering zou volgen; Dit alleen al wijst erop dat hij wel degelijk zijn plichten nakomt.

Stuk 3 is een overzicht van de sollicitaties van de laatste maanden.

Dit bewijst duidelijk dat de heer S. niet stil zit.

De bestreden beslissing verzwart aldus ten onrecht de voorwaarden, wat in het nadeel is van de verzoekende partij.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd zoals bepaald in art. 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2/

Voorts wordt het verzoek geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoekster over huisvesting beschikt die toelaat of het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats

Verweerster gelooft de verklaring op eed niet, en meent dat deze niet waarachtig is.

Weerom worden de voorwaarden verzwart, in het nadeel van verzoekster.

Het betreft een woning die de partner van verzoekster vroeger in eigendom had, maar daarna heeft verkocht en nu dus nog bewoont (en dit sinds het jaar 2000). De heer S. was immers verwickeld in een procedure van vereffening - verdeling, en kon de mede-eigenaar niet uitkopen; Daarom heeft zijn oom de woning ingekocht en is de mede-eigenaar zo uitgekocht.

De oom van de heer s. heeft inderdaad een verklaring opgesteld waarin hij op eed bevestigt dat verzoekster daar kosteloos mag wonen samen met haar partner.

Het betreft een ruime woning in Brasschaat die voorzien is van alle comfort en uiteraard voldoet aan de elementaire vereisten van bewoonbaarheid, gezondheid e.d.

Het is vreemd te moeten vaststellen dat verweerster niet gelooft dat familie elkaar een gunst kan bewijzen, nochtans een vaak voorkomend fenomeen vooral in Arabische families;.

De wet bepaalt alleen dat het bewijs moet worden geleverd dat de begeleide of vervoegde Belg over behoorlijke huisvesting beschikt.

Verweerster gaat hierbij volledig voorbij aan de bedoeling van de wetgever en geeft een eigen (engere - striktere) interpretatie aan deze voorwaarde.

De bestreden beslissing is ook op dit punt niet gemotiveerd overeenkomstig art. 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het middel is gegrond.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de referentiepersoon onvoldoende heeft bewezen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken en dat er niet kan nagegaan worden en met zekerheid worden vastgesteld dat de huisvesting voldoet aan de voorwaarden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoekster poogt in haar enige middel de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, waaruit blijkt dat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en het middel dan ook verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. (...)”

Verzoekster betwist dat haar partner niet heeft bewezen actief naar werk te zoeken. Zij heeft bij de aanvraag een arbeidscontract voorgelegd voor de periode november - december 2012 en een reeks sollicitaties overgemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters referentiepersoon voor de periode juli 2012 tot januari 2013 een werkloosheidsuitkering ontving. Er is, blijkens de stukken, één loonfiche voorgelegd waaruit blijkt dat haar partner 8 dagen heeft gewerkt in november 2012. Het oordeel van verweerder dat het voorleggen van één loonfiche waaruit blijkt dat hij 8 dagen heeft gewerkt niet voldoende is om aan te tonen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, is niet kennelijk onredelijk. Aangezien artikel 40ter, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelt dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen, nu niet bewezen is dat haar partner actief op zoek is naar werk. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat er "een reeks sollicitaties" zijn overgemaakt. Het feit dat verzoeksters partner zich van de RVA "zoals iedere werkzoekende op regelmatige basis (moet) aanbieden, en aantonen dat hij op zoek is naar werk", doet aan het voorgaande geen afbreuk. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Waar verzoekster verwijst naar een overzicht van vacatures, in bijlage van het verzoekschrift gevoegd (stuk 3), kan zij bezwaarlijk verweerder verwijten met deze stukken geen rekening te hebben gehouden, nu uit het administratief dossier niet blijkt dat zij deze ter kennis heeft gebracht aan verweerder. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Verzoekster meent dat de voorwaarden in verband met de huisvesting worden verzwaard omdat de verklaring op eed niet wordt geloofd door verweerder.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de referentiepersoon over een behoorlijke huisvesting dient te beschikken die toelaat het familielid te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek (woninghuurwet).

Artikel 2, § 1, lid 1 van de woninghuurwet bepaalt:

"Staat van het gehuurde goed.

§ 1. Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. (Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot.); Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt. (De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid. (De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.)

Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan.)"

Het bewijs dat de persoon bij wie men zich voegt over voldoende huisvesting beschikt om zijn familieleden op te vangen, kan worden geleverd:

- door overlegging van het bewijs van de notariële eigendomstitel van de woning die dient als zijn hoofdverblijfplaats of;
- door overlegging van het bewijs van een geregistreerde huurovereenkomst die betrekking heeft op de woning die dient als zijn hoofdverblijfplaats.

Verzoekster legt een verklaring op eer voor waaruit zou blijken dat zij gratis woont op de B. te Brasschaat. Aangezien verzoekster geen notariële eigendomstitel van haar partners oom of

geregistreeerde huurovereenkomst heeft voorgelegd, is het oordeel in de bestreden beslissing dat niet kan nagegaan worden of de huisvesting voldoet aan de gestelde voorwaarden, niet kennelijk onredelijk. Met het betoog dat zij en haar partner er kosteloos mogen wonen van de oom van haar partner toont zij niet aan dat de huisvesting voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid. Verweerder kan dit niet nagaan met de loutere verklaring op eer. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoekster op het gegeven dat verzoekster zwanger is en zij legt in dat verband ook stukken neer. De Raad merkt op dat de zwangerschap geen afbreuk doet aan de correcte vaststelling van verweerder dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. In de mate zij verweerder verwijt met de zwangerschap geen rekening te houden, dient opnieuw opgemerkt te worden dat de regelmatigheid van de bestuursbeslissing wordt beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur beschikte ten tijde van het nemen van zijn beslissing. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verweerder kennis had van de zwangerschap van verzoekster.

De Raad stelt vast, na de bespreking van dit middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN